

תורת סיני

עובדת-החיים היסודית של השבוע היתה סודית-לא-סודית. עוד לפני שדובר צה"ל הודיע על עריכת גיוס מוגבל של כוחות המילואים, דיברו על גיוס זה כל אזרחי ישראל.

מנהלי-הכרה, שהפך טוראי בטאנק, העביר טלפונית הודעות דחופות לממלאי-מקומו, כדי לא לשבש את עבודתה התקינה של חברתו. נהג משאית נוסף מאשתו, מבלי לדעת מתי יחזור. בעלי-משק בשרון נסע כלילה לפועליו בכפר טייבה וביקשם להמשיך בעבודה גם בהעדרו. פה ושם צצו התופעות הראשונות הקשורות בכל מלחמה. עקרת-בית שביקשה מבעלי-הנות המכולת ביצים, נענתה: "האספקה הלכה לצבא." זכנית שביקשה שני בקבוקי מויץ קרים בסופרמרקט של בני-ברק, נענתה עלידי המוכרת: "אני לא יכולה לתת לך בקבוקים קרים. אני שומרת אותם בשביל החיילים בנקודת-הריכוז."

נקודת-הריכוז היו פוזרות על פני כל הארץ, בתריסרי "אי-שמים". המגויסים נכנסו מצד אחד כאזרחים, יצאו מן הצד השני כחיילים. אבל אופיים נשאר טבוע בפניהם, ובלבושם. הם נשארו אזרחים בחאקי.

★ ★ ★

וכמו האזרחים שנשארו בכתיהם ובעסקיהם, כך גם החיילים החדשים: הם נצמדו למכשירי הרדיו.

בימים הראשונים הביאו מהדורות החדשות רק ידיעות על מתיחות כללית. ידיעות שעדיין השאירו אפשרות, כי בכל זאת לא יקרה דבר. כי לא הייבת לפרוץ מלחמה. מגויסים דוברי-ערבית שימשו מתורגמנים לחבריהם, שרצו לדעת: "מה הם אומרים? מה אומר נאצר?"

התשובה ניתנה, כאשר ביקר עבדאלנאצר במיפקד הקודמית של חיל האוויר המצרי, בתוך סיני, מול הריכוזים הישראליים. נאזמו היה תעריבת של זהירות ("נתערב אם תקיף ישראל?"), אנחנו בונים את ארצנו בשגשום! ("התגרות"), אמרו על מובצע סיני, כי היה מערכה צבאית קשה. אבל לא היתה מערכה בכלל. החלטנו להוציא את כוחותינו לפני שיכלה להתפתח מערכה... ישראל רוצה במלחמה? אהגן וסהלן. אנחנו מוכנים. ניתן הזדמנות ליהודים — לישראל — לרכין — להתמודדות של כוחם נגד כוחנו. נראה להם שכל מה שכתבו ואמרו על 1956 היו הבלים!"

בתריסרי "אי-שמים" הירדן אזרחים-בחאקי אינסטינקטיבית את החגור.

של טאנק כנטוריין, שצולם השבוע בנגב. הצוות יושב על גבי הטאנק בעת חניה במקום-ריכוז, לא הרחק מן הגבול.